D E S E N E

MIHAELA COLIN CERNITU

NOTĂ BIOGRAFICĂ

Mihaela Colin Cernitu s-a născut în România, a fost profesoară de română şi franceză la gimnaziu în Craiova, până în anul 1996, când s-a stabilit în Italia, la Florența.
Poeziile sale au apărut în reviste româneşti, în antologii. Are două plachete de versuri: “Drum cu prioritate” şi Luminez şi aştept”, în limba română şi alte două în limba italiană: “Ancora”, “L’arco di trionfo”, e prezentă în antologii italiene.
La Florența participă la viața literară, este membră la cenacluri artistice şi a tradus în română, poeți italieni, pentru reviste din țară.
Mihaela Colin Cernitu scrie mult, dar publică foarte rar, fiind exigentă cu sine însăşi.
Are în pregătire un volum de poezii, scrise în cele două limbi, română şi italiană.

AM…

Am un dor infipt adînc,
in celula mea cu cânt.
Dor de mine de demult
cum acuma numai sunt.
Mă tot caut în zadar
m-am pierdut şi n-am habar.

Dau anunţuri in ziare,
să mă caute oricare :
« castanie-aurie,
cu inimă pe-o tichie,
mii de planuri la mansardă,
mersul leneş de casandră
ochii verzi de primăvară,
cu priviri de căprioară
speriată de ce vede
şi nu ştie în ce crede...,
sufletul ţinut în frâu,
de un of şi înc-un ...îu,
viaţa toată ca o floare,
căutînd aer şi soare,
cu dorinţe de-nflorire
şi de nespusă iubire. »

Ar mai fi ceva de spus
la portretul de mai sus,
dar e noapte, e tîrziu
şi mă duc ca să mai ...viu.

DESCÂNTEC ETERN

O femeie goală
cu priviri de boală,
cu ţigarea stinsă,
cu lacrima prinsă,
de geana înnegrită,
de mult neiubită,
stă în aşteptare
ca un zbor ce doare,
să-i vină iubitul,
să-i treacă bolitul,
să vină călare,
pe un drum de soare
şi să o cuprindă,
lacrima să-i stingă
şi să o iubească,
lumină să nască,

lumină să nască....

DORUL DE IULIE

Dorul de iulie freamătă ca un mărgean,
între păstăi de rouă şi cireşe pe ram.
Glezna mi-o frânge dorul de ducă,
smintitele-i poteci prin mine apucă.

Genunchii fragezi şi moi
mi se ascund de odată
sub apăsări de ploi.
In iulie mi se fac genunchii
tot mai trişti şi ard
ca doi cărbuni aprinşi lângă gard.

SPECTACOL NOCTURN

Mă plimb printre zile şi nopți
cu mine-n spinare;
supărată la prânz,
dimineața nervoasă,
seara ajung obosită şi
mofturoasă.

Mă plimb prin viața mea,
cu mine-n spinare,
ca-ntr-un oraş necunoscut şi mare.
Mă plimb singură prin clipe rebele
şi le împuținez cu plimbările mele.

SUNT ANOTIMPUL TĂU

Simple, calde cuvinte
pentru tine adun,
în anotimpul meu
verde- fraged acum.
Imi faci din clipă o eternitate,
când mă înnobilezi cu îmbrățişări,
mă scald în vorbele şi-n ochii tăi
ca într-o rouă de visări .

Numai ştiu cât eşti tu ,
numai ştiu cât sunt eu,
roata dorului veche
ne striveşte mereu.

PE UN STROP DE SECUNDĂ….

Desenez un Paris cu gândul la tine,
Eiffel are părul cărunt,
Luvrul întreg e plin de ochii tăi,
de atâta desen
mi s-a făcut creionul mărunt.
In ciuda acestui târziu anotimp
desenez întruna aripi
pentru nevăzutul zbor spre Olimp.

Desenez pe un strop de secundă ploioasă,
desenez un gând ce mă face frumoasă.

DESEN DE TOAMNĂ

Desenez o toamnă plină ochi de noapte,
în septembrie mi-e dor de tine iar,
hai să bem şampanie albastră
dintr-un cumsecade felinar.
Aş mai desena o rostopască
sau mai bine un hepar frumos,
din desen să iasă o vrăjitoare,
tu să fii deodată sănătos.
Şi spre noi lumina o să curgă
din paharul lunii cu picior de stea,
sfinţilor din ceruri le vom cere
libertatea toată să ne-o dea.

Ziua pleacă, iarăşi să apară,
eu hrănesc creioane colorate
şi dresez minunile pe rând,
într-o zi să ţi le dau pe toate.

DESEN...PE GHEAȚĂ

A sosit vremea cu gheață,
frigul începe de dimineață,
temperatura e mereu în scădere ;
urcă întruna prețul la mere.
Ne dăm cu toții pe gheață
PORȚIA TRISTĂ DE VIAȚĂ.

Alunecăm, ne mai rupem câte-un picior,
aflăm o definiție nouă la dor.
Suntem liberi să fim cât mai sărmani;
avem de lucru, deşi n-avem bani.
Totul e un patinoar național,
vremurile reci fac în viață scandal.

…..DE ROUĂ

Peste ziduri plouă, / clipele-s de rouă.
Pe fereastră-ntinde / o bătrână doruri
să le simtă ziua, / dar se pierd în storuri.

Peste ziduri plouă / amintiri de rouă.

LAS MIERCUREA PE DINAFARĂ

Mă urmăreşte mercuri până joi,
ziua întreagă umblu prin nevoi.
De un deceniu mă tot urmăreşte,
îmi scoate bucuriile c-un singur cleşte.
De plec la Bucureşti sau într-aiurea
Miercurea-mi rămâne himeră de Paciurea.

…….

Puşchea de miercure pe limbă,
de-mi va rămâne săptămâna ştirbă !

BALERINĂ GÂNDIND

Mă pândeşte la colţuri misterul ,
mă strage un miros de parfum
şi dansez geloasă pe fluturi,
amăgindu-vă c-un dans, mă consum.
Costumul îmi strănge şi umbra,
norocul l-am pus la mezat.
Pentru aplauzele voastre
timpul întreg l-am ruinat.

DORUL APEI

Dorul apei fără pleoapă,
obosită sau mirată,
dorul apei neştiut
de adâncuri e pierdut.
Dorul apei cine-l ştie?
Poate doar vreo ciocârlie
ce-a cântat lângă fântână
până a rămas țărână.

In adâncuri – dor şi cântec
se îngână, se îngână ,
până se fac iar fântână.

FRAGMENT DE DOR

Părul meu lung ajunge
până la toamna viitoare;
mătăsos, părul meu
e semnal de alarmă
pentru inima ta de om mare.

Stau de veacuri în adevărata-mi lumină;
tu mă priveşti, eu îmi pieptăn părul,
încâlcindu-ți inma,
odinioară senină.

VEAC FĂRĂ FRÂU

Adun din privirile tale
un castel, o pădure şi-o toamnă,
oasele mi se fac tot mai lucioase,
o pasăre vrea în braţe-mi să doarmă.
Un zgomot se face în vis,
transformându-l în tulbure râu.
Sfârşită de fulgere verzi,
pierd veacul acesta din frâu.

DESCÂNTEC RATAT

Mă doare infinitu-n cot,
când pup pisicile în bot,
am mers nătâng
rănit de stăng,
triumful nedomesticit,
tot şchiopătând m-a rătăcit.
Noaptea târziu descânt în apă
şi simt cum negura s-adapă,
cu infinitul meu cu tot
şi-mi pupă şi-o pisică-n bot.

PRIN FEREASTRA...

Prin fereastra cu perdeaua subțire,
mă priveşte fără ruşine înserarea.
Goală, mi-e frică de gânduri cu tine,
încet mă cuprinde răcoarea.

Bănuiam că ziua nu are sfârşit,
că totul durează cât râul;
ce repede aleargă lumina
spre calul sălbatic
 ce nu-şi simte frâul.

DOR DE ALBASTRU

Plouă.n duminici cu miez de răcoare,
culorile s-au închis la plecare.
Încerc să ascund o lucire de cheie,
zâmbind precum cea mai frumoasă femeie.
Plouă în zilele aspre şi mari,
topeşte un înger sărbători de lăutari.
Ziua-mi rămâne lipită de palmă,
pereții de singuri mă sfarmă.
Zace liniştea pe culmea-ndoielii,
se micşorează aiurelie serii...

Nevăzutul se furişează în casă,
un dor de albatru m-apasă.

ZÂMBET DE CAL

Sunt o sălbăticiune de cristal,
cu ochii verzi şi zîmbetul de cal;
am magazii de sentimente rare,
nu poate orice cal să mi le care,
de aceea strig unul troian,
să-mi fac un prieten din duşman.

ÎMI BATE PLOAIA A ÎNTREBARE

Plouă.
Mi-am făcut din suflet casă mare,
pentru prieteni
am deschis umbrela
la intrare.

Lucrează alandala fabrica
de ploi,
pe lumea asta se mai calcă
şi-n noroi.

Plouă.
Mi-am făcut din suflet casă mare,
degeaba-mi bate ploaia
a întrebare.

DESEN PENTRU MÂINE

Astăzi mâna mea dreaptă
are unghii albastre;
un tremur fără culoare
îmi aparține de trei decenii,
dar nu pot strânge în ea
punctele cardinale.

(Plouă sau ninge pe rând,
cocorii poartă în zbor
câte două aripi,
proprietatea dumnealor).

Pentru azi desenul s-a oprit aici;
mâna mea dreaptă tremură
cu unghii albastre,
prin verticala de mâine
desenez un pui de arici.

AM FRUNZE VII ÎN BUZUNAR

Port primăveri ascunse după pleoape,
timpul mi-l bate cineva, mi-l bate,
să-mi sape cîte-un șanț în spațiul dintre noi
umplut cu vise sparte, prin care intră ploi.
Și are timpul ordin să-mi mai facă
 un șanț adânc în primăveri, sub pleoapă.

Am frunze vii în gând și-n buzunar,
de cele vechi nu vreau să am habar!

MOTORAŞUL MEU CU...FRICĂ

Peste cai şi peste noi
cad mereu aceleaşi ploi.
N-au candoare de petunii,
ci miros de ud şi funii.
Iar în piept port o furnică,
motoraşul meu cu frică,
el începe să mă doară
pentru o nimica... chioară.

SECUNDA PE-N DOUĂ

Sunt femeia iubită de toți,
când în suflete plouă.
Joia e roasă de singurătate,
secunda se frânge pe-n două.
Sunt femeia iubită de veacuri,
hrănită cu un surâs din oglindă.
Un singur om de zăpadă
îmi cântă în taină o colindă.

VREAU

Tremură secunda neştiută,
norii-şi scaldă libertatea-n râu,
vreau un nor anume pe comandă,
38 jumate şi un frâu.
E senin în jur şi mă simt bine,
clipa zboară ca un fluture,
azi nu-mi pasă de nimic în lume,
nici de floarea care-i gata
să se scuture.

MAI AM NEVOIE DE UN VIS

Am nevoie de dumneavoastră,
de aer şi de şampanie albastră.
Visul poate fi din beton armat,
din piper şi bicarbonat,
toate în şir pe fereastră.
„Dumneavoastră” poate fi oricine
ce ştie a pune rouă pe mărăcine;
fie un prinţ frumos şi înalt
cu privirea-ndreptată spre mine,
fie un oarecare ce m-aşteaptă pe-un cal.
Dar am nevoie de un vis
în care există ingredientul principal,
să pot dansa fără teamă,
să cânt, să râd,
să-mi prefac relieful întreg
în scandal.

PASAGER AL TEREI

Sunt aici de milenii nenumărate,
pasager al terei neobosit,
soldat instruit
de soare, de lună, de stele,
de nopţi dormite sau nedormite,
de zile frumoase sau chinuite,
de ploi, de furtuni, de multe poveşti
cu sare sau miere,
depinde ce anotimp ...nimereşti.

Sunt pasager pe această planetă,
mă duc şi mă-ntorc de milenii,
începând jocul de la suzetă.

ASCUND O ZI ....

Se duse şi duminica afară,
lăsându-mi săptămnâna goală.
Pândar de aer mă prefac,
ascund o zi sub flori de mac,
fur şi viori de lăutari
şi fac un stoc de zile mari.

Ca să nu-şi iasă vreo sâmbătă din fire
voi pune un sigiliu la ieşire.
Vreau să-mi rămână duminicile mie,
trei tumbe fac şi-s gata colivie,
ca în căldura mea măruntă
s-ar coace ziua pentru nuntă.

DESEN DE VARĂ

În rochia subțire
m-ascund pe furiș;
miroase a iarbă uscată,
 un vis mă adie
şi-adorm în vară îmbrăcată.
Mi-e deodată aşa de răcoare,
mă trezeşte un anotimp de amiază-n cărare.
Am aruncat rochia de vară,
uitasem acolo un parfum feminin,
de m-a cuprins aşa repede frigul
c-aş fi vrut să mai stea vara puțin.

Repede-repede
vreau să termin această poveste.
Deschid o uşă ce vorbeşte peltic,
mai este, mai este...
dar numai e vară,
plouă şi tună,
nu vreau în toamnă să mai rămân,
 în frig şi furtună.

POVESTE...

A fost odată un Dumnezeu
care purta numele meu.
Am chemat vrăjitoarele,
să-mi spele picioarele
şi pe Bată-l pustia
l-am pus să-mi vegheze moşia.

De-ale gurii îmi face
Muma Pădurii.
Încălecai pe-o melancolie,
să fie, să numai fie
şi-mi apusei povestea mie.

CHEFUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Vreau să-mi dai un semn la miezul nopţii,
liniştea s-o închidem în beciuri poloneze.
Şi ce chef de pomină am face,
nici un nasture să nu ne deranjeze.
Tu să fii un zmeu dintr-o poveste,
părăsit de prieteni şi sărac,
să te înnobilez cu îmbrăţişări albastre,
să te-adorm în floarea unui mac.

Ca distracția să fie reuşită,
la ospăț să invităm jivine
fără maniere elegante,
cu gândirea închisă-n intestine.
Dacă ziua ne va face mutre,
tragem storurile din tercot,
prelungim cu forța ignoranța,
ne lovim de negură în cot.

ZGOMOTUL DE CÂINI

Oraşul şi-a pus în grabă
cîteva bulevarde în saci,
o cheie, un polonic
şi-o porție de vis cu maci.
Lumea era dezorientată,
ca un robot mişca din mâini
şi nu găsea nici un antinevralgic
s-alunge aiurea zgomotul de câini...

Criza era tot mai acută,
câinii lătrau în cor.
băncile toate erau părăsite,
ierburile-n parc creşteau degeaba,
lătrăturile se auzeau de zor.

Oraşul lătra ca un câine
de singurătate,
cerul era tot la fel de albastru,
ca până ieri.
Negura călătorea în zgomote,
în şoapte...

DESCÂNTEC LA PESCUIT

E foarte greu să prinzi
un ciortan cu însemne regale;
la pescuit secunda
nu poartă sandale.
Se prinde greu acest
peşte gustos.
Adâncurile îi țes
legende albastre
pe fiecare os.
În iulie este cald,
apa-şi pierde din adâncime,
fără undiță vreau
să am albastrul
acasă la mine.

OBIECTUL CARE VREAU SĂ FIU

Lucrurile din preajma mea
n-au nici măcar o duminică liberă,
n-au plasmă, n-au pijama,
habarul îl poartă sub rouă
pe o întâmplare la nimereală.
Mâna mea stângă râde în hohote
de canapeaua nouă;
o mângâie, o zgârie, dar nimic,
stă canapeaua de lemn tănase,
nu se clinteşte singură nici un pic,
trebuie să-mi consum eu
impulsurile din oase.
Mă adresez la un atom general,
să mă schimbe în altceva,
parcă aş vrea să fiu mineral
în zilele de mercuri şi vineri,
de sărbători să nu fiu nicăieri,
să-mi rămână duşmanii fragezi şi tineri,
joia stau la taifas cu o secundă,
eu pe un scaun cu trei piciore,
ea pe o masă plăpândă.
În rest, totul e bine şi delicios,
norul de acolo e dolofan,
fă-l o friptură că n-are os!
Hai să ne jucăm de-a obiectele,
tu ai putea fii un dulap ciolănos,
să-ți ascunzi prin sertare defectele.
Pentru mine caut un obiect deosebit,
deseară se face răcoare,
pe toți inamicii pe terasă-i invit:
sunt obiect fără preț și îngâmfare.

INDIFERENȚA CA O CARABINĂ....

Indiferența ucide ca o carabină,
ocheşte drept în suflet
şi-l doboară,
chiar dacă n-are nici un fel de vină.

Indiferența este arma ideală,
nu ține cont de vârstâ, de culoare,
indiferența ca o carabină,
nespus de mult mă
doare
şi mă ucide fără pic de milă...

TRENUL AURIU

Există un tren auriu,
uitat pe o linie moartă,
mă deghizează înserarea-n pustiu,
negura-mi şuieră-n soartă.
Gara nu spune nimic,
frica-i un rost în târcoale,
trenul parcă se mişcă un pic,
îşi pierde rugina din balamale.
Aleargă pe şine un cîntec buimac,
nu ştiam că pustiul se ia
şi mă obligă să tac.

LA UŞA SĂPTĂMÂNII

Am pus la uşa săptămânii
sufletul meu de trist pândar,
îngemănat cu fluturi răzvrătiți
care de mine n-au habar.

Când e duminică la mine,
mă simt pereții cum încerc să tac,
adun cu grijă sâmburi de lumină,
să cos un petic de la sac.

Se duse săptămâna dezgolită,
degeaba am pus pândarul la ieşire,
aştept să vină alta cu o lampă
cât mine de înaltă şi subțire.

BOCET DE APE

Au plecat fântânile bocind,
le alunga din urmă o spaimă,
într-o joi se făcuse bucăți,
o lume ameliorată de faimă.
Nu ştiu unde au putut să dispară
păsările cu pene aurii,
gravitatea avea amețeli
de la ploaia roşie,
care făcea fructele amare-târzii.

Vroiam să ies degrabă din timp,
o gară zurlie să pun într-un ecou,
cu un tren încărcat de cuvinte,
să-mi refac traseul din nou.
Treceam printr-un bocet de ape hoinare,
nici o gară nu vroia să le bea,
din tren mă rugam de copii să se-ndure,
fântânilor să le aprindă câte o stea.

DE VEACURI

Septembrie este, tot mai este
un cadru nesfârşit de poveste.
Clipele sunt sărbători,
strugurii strâng mii de culori.
Cosânzeana culege aur în saci,
părul ei are culoare de maci.
Făt –Frumos mână carul cu stele,
dorul se plimbă regal printre ele.

Nopțile sunt bucăți de poveşti,
nevăzutul îți prende inima-n cleşti

UMBLET ÎN VIS

Umblă un soi de animale,
nu au mătăsuri, dar au mii de picioare
învelite în piele de nici o culoare.
Umblă aşa – de la mine la alții
şi retur,
în orice loc, în orice vreme;
sunt clipe cînd nu le mai îndur.
Taci, îmi spun toate animalele !
Nu vezi că ni s-au împuținat picioarele?
Dar ce să vezi cu ochiul deshis?!
Urgent trebuie să-l închizi, să-nchiriezi un vis
cu mii de nuanțe şi trepte
unde nu vezi nici ființe, nici obiecte.

Rămasă în necunoştință de cauză
trec în realitate pentru o scurtă pauză.
Fie că ninge, că plouă,
 că bate vântul, că e senin
ca nişte răzvrătite neobiectele
şi aici vin.

DE-A VERDELE

Mă joc de-a verdele-n pădure,
umblă un hoț jocul să-mi fure;
uit existența toată la margine de joi,
cu patimă alerg prin ierburile moi.
O frunză mă tot strigă în zag-zig,
tramvaiul trece plin cu frig.
Alerg de-a curmezişul prin decor,
mă-mpiedic într-un pui de nor,
ploaia mă frânge cu brațe reci,
haide, tramvaiule, treci!

Azi am nevoie de combustibil,
joaca de azi face totul posibil,
pădurea e verde zig-zag
cu frunze de brad sau de fag,
eu pot fi frunza de primăvară
rămasă în jocul de astă-vară….

HOINAR

Hoinar, bănuitor şi trist
străbat indiferența ploii.
Ajung la destinația
întrebărilor periculoase.

La fiecare motiv de respirație
mă urmăresc insistent
nemiloase
priviri curiose.

CĂLĂTOR

Merg prin spaţii reale,
cavaler de aer şi răcoare.
Liniştea o caut
prin noian de vise,
 mă izbesc de uşi
cu mii de lacăte,
închise.

Sunt un călător cu multe
buzunare
pline cu arome
de cărare.
Marea curge
 între nopți şi răsărituri,
valurile spală
scoica de nisipuri.

Veşnicia e nespus
de albastră,
ochilu-călător e univers-fereastră.

MIHAELA COLIN CERNITU

Florența, martie, 2009